N° 39. 1840.

VLISSINGSCHE COURANT.

Dingsdag 31 *Maart.*

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is *f* 2,25, en franco per post *f* 2,50. De Advertentien behooren op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van ... regels, is *f* 1,20, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

Dank zij den Koning!

Ook wij hadden het ons ten pligt gerekend, het openbare gevoelen, omtrent het voorgenomen huwelijk des Konings, voor zoover wij dat gevoelen hadden kunnen vernemen, uit te drukken, en op de waarschijnlijke gevolgen te wijzen van eenen stap, die zooveel tegenzin en afkeuring bij verreweg het talrijkste deel der natie bleek te ondervinden.

Indien het ons nu al niet van de hand wil, na het dadelijke afzien van dit huwelijk, Z. M. met eenen hoop van laffe vleijerijen en sentimentele uitroepingen van toejuiching en bewondering als te overladen; mogen wij nogtans niet terug houden onzen welgemeenden dank voor het nader genomene rijpe beraad, en het daarop gevolgde voorzigtige en wijze besluit.

Alom openbaart zich daarover vreugde en tevredenheid, en de uitzonderingen, welke men opmerkt, zijn uiterst schaars. Wij achten ons daarom te meer tot dank verpligt, naardien wij ons overtuigd houden, dat deze terugkeer geene *zwakheid* was van den Koning, als wien het niet aan moed of vastheid zou ontbroken hebben, om, ondanks de daartoe velerzijds aangewende pogingen, Deszelfs eenmaal opgevat voornemen ten uitvoer te brengen, wanneer niet eigene overtuiging omtrent het min doelmatige daarvan Hoogstdenzelven nader tot dien terugkeer bewogen hadde.

Verkeerd dan ook zou het zijn, dien terugkeer als eene *overwinning*, hetzij door de pers, hetzij door bijzondere personen, hetzij door de natie, op den Koning behaald, te willen beschouwen: het is voorzeker eenig en alleen het gevolg van nadere *eigene* overtuiging, van *eigen* rijp beraad, omtrent hetgeen voor de belangen des lands, voor den vrede en het geluk van Zijn doorluchtig huis, en voor Zijne eigene rust, tevredenheid en roem meest bevorderlijk zijn moest.

En gelijk in het gewone burgerlijke leven, zoo als een onzer dagbladen teregt heeft opgemerkt, menigmaal soortgelijke opofferingen van wenschen of neigingen voorkomen, en zulk eene daad dus niet behoeft te worden opgehemeld als behelsde zij iets bovenmenschelijks, iets wonderdadigs, — zoo is het niettemin waar, dat de burger, welke zich, ook ten gevalle en voor het welzijn van anderen, zoodanige opoffering getroost, daardoor gegronde aanspraak erlangt op hunne dankbaarheid en hoogachting.

Men zij dan den Koning dankbaar, en vereere in Hoogstdenzelven deze daad van zelfbeheersching, wijsheid en omzigtigheid, maar men vervele Hoogstdenzelven en het publiek toch niet op den duur verder, met laffe vleitaal en uitdrukkingen van bewondering en vergoding als ware er een mirakel geschied.

Aan den Monarch zelven kan zoo iets niet bijzonder aangenaam zijn, omdat, wanneer men zoo grooten ophef maakt van eene daad, hoedanige ook door menig burgerman in het belang der leden zijner familie, verrigt wordt, — men daardoor zou kunnen schijnen te kennen te geven, dat een wijs en voorzigtig besluit en eenigerlei opoffering in onzen Koning iets zoo geheel vreemds en zeldzaams ware, dat, wanneer er zóó iets gebeurt, daarover, als over een wonder, moet gejubeld en gejuicht worden.

Overdryving te dezen vindt ook, (wij bemerkten het bij velen,) geenen bijval bij de natie, en dit waarom? Omdat 's Konings toegefelijke gezindheid nog in zoovele andere opzigten zal noodig zijn, om aan Nederland hoop te schenken op eene gelukkige toekomst.

Het verrigte was eene gewigtige stap ter bevordering van eensgezindheid, wederzijdsch vertrouwen en zelfs van het nationaal crediet; maar het was om dus te zeggen slechts eene *eerste* schrede, om ons te doen worden, wat wij worden kunnen.

Was onze vertegenwoordiging bezadigd, toen *zy* EN de natie eene grievende teleurstelling ondervonden, bij de eerste voordragten tot wijziging der grondwet, — zij blijve ook *nu* bezadigd bij het vernemen van een besluit des Konings, hetwelk haar en de natie zoo hoogst aangenaam zijn moet.

Het voornaamste blijft nog altijd te wenschen en te verrigten overig: de toekomst van Nederland, op hechte grondzuilen te vestigen, — die der tevredenheid van het grootste aantal lastdragende en invloed hebbende burgers van den Staat, gewaarborgd door vrijzinnige instellingen, met de zekerheid van derzelver getrouwe handhaving en naleving.

Van 's Konings wijsheid durven wij verwachten, dat de vreugde van het Nederlandsche volk, over het genomene besluit, en de uitboezemingen van een deel der nationale tolken deswege, door Hoogstdenzelven niet hooger zullen worden opgenomen, dan hetgeen zij werkelijk zijn, de bewijzen namelijk der tevredenheid over het aanbreken van eenen nieuwen dageraad, waarop men hoopt dat, ten gevolge van meerdere schreden op den weg der toegevendheid, met verlating van dien eener gevaarlijke en schadelijke volharding, de dag zal volgen van volkomene eensgezindheid, van geluk en bloei voor geheel het Nederlandsche volk, met het doorluchtige huis VAN ORANJE aan deszelfs hoofd.

DE NOORDBRABANDER

bevat in een zijner laatste nummers een artikel, hetwelk algemeen veel opzien heeft gebaard, zoo wegens de hevigheid van den toon, daarin heerschende, en de soort van bedreiging met Fransche medewerking daarbij gedaan, als wegens de strekking welke daarin vrij duidelijk valt te bespeuren.

Het is eene oproeping onzer Roomsch-Catholicke landgenooten, om zich te verzetten tegen hetgeen men noemt eene verdrukking door de Protestanten: om, door zamenwerking, meer politieke magt te erlangen, dan men tot hiertoe zegt te hebben bezeten.

Vóór wij verder gaan met het refuteren van dit artikel, moeten wij verklaren eenen volstrekten afkeer te hebben van alle vermenging van *godsdienstige* gevoelens of begrippen met *staatkundige* denkbeelden of belangen. Beiden behooren, onzes erachtens, steeds zorgvuldig gescheiden te blijven; en hetzij eene regering, hetzij eene klasse der burgerij de Godsdienstige gevoelens in het staatkundige overbrengt, en deze aldaar tot rigtsnoer of drijfveer harer handelingen doet verstrekken, altijd moet dit, naar ons inzien, wrange vruchten dragen, verdeeldheid ten gevolge hebben en tot onbillijkheid, onregtvaardigheid, en eene heillooze opwinding der hartstogten, strijdig met het waarachtige algemeene welzijn, den weg banen.

Zien wij wèl, dan beschouwt de Schrijver van het bedoelde artikel het als eene voorname grief voor de Roomsch-Catholieken, dat niet, in evenredigheid *aan het getal* der bevolking van Nederland, tot die geloofsbelijdenis behoorende, deszelfs aandeel in de vertegenwoordiging en in het bestuur in het algemeen geregeld zij.

Maar wij moeten hier in gemoede vragen, of, in het staatkundige, *het getal* de eigenlijke maatstaf zijn kan of moet, voor de toekenning van het regt, om invloed te kunnen uitoefenen?

Is niet in elken staat *het getal* der minvermogenden, der onbeschaafden en onkundigen verreweg het grootste, en zou het nu bevorderlijk zijn aan het belang van *het geheel* dat aan dit grootste aantal de magt om de staatshulk te besturen werd in handen gegeven? Wat zou er van worden, wanneer, in het midden van den Oceaan, op een schip, door stormen en gevaren omringd en geteisterd, *het getal* de magt in handen had, en de kennis — met haar zedelijk overwigt, werd ter zijde geschoven? Wat anders, dan dat het schip spoedig door de golven overmeesterd, of op de klippen verbrijzeld werd?

Het *getal* alleen mag en kan billijkerwijs niet in aanmerking komen, wanneer het de uitdeeling van staatkundige regten en invloed geldt: het komt vooral aan op de *hoedanigheid* der burgers; — en dan vragen wij, of, zelfs onder onze tegenwoordige gebrekkige grondwet, de Protestanten in eenigerlei opzigt boven de Roomsch-Catholieke staatsburgers zijn bevoorregt? Wij durven verder gaan, en vragen, of datgene wat van staatswege wordt gedaan, om de belijders der Roomsch-Catholieke eerdienst de uitoefening van deze hunne eerdienst gemakkelijk en aangenaam te maken, ook wordt ten koste gelegd ten behoeve der Protestantsche Gemeenten? Men vergelijke slechts de kerkgebouwen van beide gezindheden in de meeste plaatsen van ons Koningrijk, en de sommen tot daarstelling, verbetering of verfraaijing van staatswege aan beiden verstrekt, en men zal ten minsten moeten erkennen, dat het er zeer verre af is, dat de Roomsch-Catholieken te dezen bij de Protestanten zouden behoeven achter te staan.

Worden alzoo de belangen der Roomsch-Catholieken, in het Godsdienstige of Kerkelijke, niet verwaarloosd; dragen de burgers van dat geloof in hunne betrekking als zóódanig geene hoogere lasten dan de Protestanten; bezit ieder hunner gelijke staatkundige regten als ieder individu van de Protestantsche eerdienst; genieten zij dezelfde grondwettige voorregten, dezelfde vrijheid van Godsdienst en onderwijs als gene, — waar is dan de verdrukking, de miskenning, de achteruitstelling, waarover men zich zoo hevig beklaagt?

Wil men *meer* voorregten, dan de Protestantsche staatsburgers genieten? — Dit ware eene onbillijke vordering. De staat kent slechts *burgers*, en ziet en mag niet zien op hunne geloofsbelijdenis.

Zijn het overigens ook niet de Protestanten zelve, welke er op het ernstigste naar streven, dat er waarborgen erlangd worden, *dat ieder burger gelyk zy voor de wet*, dat de grondwettige regten en vrijheden van *alle* burgers, zonder onderscheid, zullen worden geëerbiedigd en gehandhaafd?

Zoo dit niet kan ontkend worden, wanneer men de strekking der redeneringen van de meeste vaderlandsche dagbladen, ja der pogingen van de vertegenwoordiging zelve onpartijdig nagaat; zoo hier uit blijkt, dat ook de Protestanten afkeerig zijn van alle willekeur, van alle partijdigheid jegens dezen of genen staatsburger, jegens deze of gene klasse der bevolking van Nederland; — van waar zou men dan deugdelijke bewijzen kunnen ontleenen, dat de Protestanten den toeleg zouden hebben, hunne Roomsch-Catholieke landgenooten te verdrukken of achteraan te stellen?

Staat het getal der in hoogere of lagere betrekkingen geplaatste ambtenaren van de eene of andere geloofsbelijdenis niet in verhouding tot het getal der Ingezetenen daartoe behoorende, — men zij dan toch niet zoo onregtvaardig, daarin terstond een werk van het Protestantisme te zoeken, of met andere woorden, de oorzaak daarvan te beschouwen als het uitvloeisel van opzettelijke pogingen, door geestdrijvende Protestanten aangewend, om hunne Roomsch-Catholieke landgenooten aan staatkundige verdrukkingen te kunnen ten prooi geven.

Tot dus ver, is in elken constitutionelen staat aan de Monarchen het regt verbleven, hunne dienaren of liever de ambtenaren van den staat te kiezen, welke in hun oog de meeste geschiktheid en het meeste vertrouwen bezitten, om voldoening te geven aan het meerendeel van het volk, dat zij geroepen zijn te regeren.

Valt deze keuze meer bij uitsluiting op belijders van deze of gene geloofsbelijdenis, dit moge voor hen, welke tot eene andere behooren ten beweegreden zijn, om te naauwer toe te zien, dat met strikte eerlijkheid en onpartijdigheid gehandeld worde; doch zoolang geene deugdelijke bewijzen aan-

wezig zijn, dat er wezenlijk onderscheid gemaakt wordt; dat de een boven den ander wordt bezwaard, dat de staatkundige magt overhelt tot eene verdrukking der Ingezetenen van deze of gene geloofsbelijdenis, — zoolang komt het ons voor, blijft het de pligt van elk regtschapen mensch en burger, te blijven medewerken tot het behouden van zulk eenen stand van zaken, en van elken vaderlander, om alle scheuring en alle oneenigheid, welke het gevolg konden zijn van eene opwekking der hartstogten, door het te hulp roepen van Godsdienstige gevoelens en gezindheden, op het zorgvuldigste te vermijden; en bovenal om den invloed van vreemden welke bij het behoud van eensgezindheid, kracht en nationaal welzijn geen het minste belang hebben, en welke zich misschien gaarne zou leenen, om het waarachtige belang van een geheel volk te verderven, — als de pest te schuwen.

BEKENDMAKING.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN, zullen op Vrijdag den 10 April 1840, des middags om 12 uren precies, ten Raadhuize dier Stad, publiek en aan den meestbiedende presenteren te Verhuren, de navolgende perceelen, te weten:

1°. De JAGT onder de Ambachtsheerlijkheid Koudekerke.
2°. De JAGT onder de Ambachtsheerlijkheid Bekerke en Krommenhoeke.
3°. De JAGT onder de Ambachtsheerlijkheid Zoutelande en Weerendijke; en
4°. De VISSCHERIJ in den Watergang, zoo als dezelve tegenwoordig bij *Joseph Menu* in gebruik is.

Zullende de JAGT der gemelde *drie* Ambachtsheerlijkheden niet in *cumulo*, maar ieder derzelve afzonderlijk worden verhuurd.

Alles op de voorwaarden welke ter Stedelijke Griffie ter lezing liggen.

VLISSINGEN, den 28 Maart 1840.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 24. Maart. Men meldt uit Berlijn dd. 23. Maart. Een officier alhier, Luitenant *van Bilguer*, heeft des avonds van den 18. eene proeve van bekwaamheid in het schaakspel en tevens van voorstelling- en herinnering-vermogen gegeven, welke de befaamde verrigtingen van den Franschen schaakspeler *de la Bourdonnaye* schijnt te evenaren zoo niet te overtreffen. Hij speelde namelijk tegen drie personen en in drie verschillende vertrekken drie partijen te gelijk, waarvan hij de eene voor zich had en de twee andere, welke hij niet zag, op zijn geheugen af bestuurde. Deze beide laatste won hij, de eene in anderhalf uur, de andere in twee uren tijds; daarentegen verloor hij de partij, welke hij voor zich had, doch niet dan nadat hij edelmoediglijk zijne tegenpartij veroorloofd had, eenen voor hem verderfelijken zet te herdoen.

ENGELAND.

LONDEN, den 25. Maart. Laatstleden Maandag is de corvet *Pearl* van Chatham naar Portsmouth gezeild, van waar zij onmiddellijk naar China zal vertrekken. Dit schip is met 20 lange twee en dertig ponders gewapend, en moet bovendien nog 2 twee en veertig ponders innemen. De equipage bestaat uit honderd en zestig man.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 25. Maart. Als een staaltje hoe de smokkelarij tusschen Frankrijk en Belgie gedreven wordt, meldt men het volgende geval: Een persoon van Landrecies bij Valenciennes, stond bij de douanes in den naam van zich daarmede op te houden en was onderscheidene malen aangehouden zonder dat men iets ontdekte. Eenige dagen geleden werd hij weder onderzocht, en, daar men handgemeen scheen te worden, trachtte zijn poedelhond, die hem altijd vergezelde, den meester te verdedigen; doch terwijl hij tegen een' der geëmploijeerden opsprong, bemerkte een brigadier, die er bij stond, onder den buik van het dier een lint. Men maakte er zich meester van, en ontdekte spoedig, dat het geen poedelhond was, maar een gladharige hond, die met de vacht van eenen poedel, kunstig onder het lijf vast gemaakt, omkleed was. Om het ligchaam vond men 60 mètres Mechelsche kanten. De meester, wien door de omstanders geraden werd, te ontkennen, dat het zijn hond was, heeft de smokkelarij van zijnen getrouwen medgezel niet willen loochenen en zich in arrest laten nemen.

— Den 22 Maart, 's namiddags ten 4 ure 17 minuten, heeft men te Toulon twee ligte schokken van aardbeving gevoeld.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 26. Maart. De Afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal hebben bereids hare overwegingen over de ontwerpen der begrootingswetten en betrekkelijk het Syndicaat ten einde gebragt. Naar men verneemt, is men het in de sectien, over het algemeen, eens geweest, dat de begrooting zoo als zij was liggende, zoowel wat de inrigting als wat de cijfers aangaat, onaannemelijk was.

— De Heer *A. H. Bake*, directeur der grofsmederij te Leiden, is van regeringswege gecommitteerd, om zich naar Engeland te begeven, ten einde het toezigt te houden over de aldaar vervaardigd wordende rails of ijzeren staven, ten dienste van het gedeelte des aangelegd wordenden ijzeren spoorwegs, tusschen Amsterdam en Utrecht.

— Men schrijft uit Frankrijk, dat den 27 Januarij op de kusten van het departement du Finistère is gevonden het geheel uiteengeslagen wrak van een schip, hetwelk reeds grootendeels door de zee was vernield geworden. De naam van het schip, zijnde *de Dageraad van Amsterdam*, is het eenige, wat men op het nog overgebleven gedeelte van het vaartuig heeft gevonden.

GRONINGEN, den 26. Maart. Gisteren, in den vroegen morgen, tusschen 2 en 3 uren, is de behuizing van den landbouwer *Reider Jans Meiburg*, staande aan het Oosterdiep in de gemeente van de Wildervank, eene prooi der vlammen geworden. Uit den slaap gewekt door zijnen zich in de schuur bevindende hond, had deze landbouwer, tot zijne groote ontsteltenis, bij de eerste ontdekking ontwaard, dat zijne schuur reeds in ligte laaije vlam stond, zoodat hij slechts bedacht konde zijn, om zijne vrouw en zes kinderen, die nog te bed lagen, te redden; hetwelk hem, niet zonder moeite, gelukte, terwijl aan de berging van het vee of van eenige andere goederen niet meer te denken viel. De brand was toen reeds zoo verre gevorderd, dat alle pogingen tot blussching, die met eene spoedig toegesnelde spuit werden aangewend, vruchteloos waren. — Behalve het boeren beslag, de huismeubels en het geheele lijfstoebehooren van man, vrouw en kinderen, is ook de levende have, bestaande uit 3 paarden, 4 koeijen, 2 kalveren, en 2 lammeren, door de vlammen verteerd geworden, zoodat deze ongelukkigen, van alles beroofd, zich plotseling in de behoeftigste omstandigheden bevinden. Door welke oorzaak deze brand ontstaan is, kan niet worden opgegeven. Het afgebrande gebouw was slechts verwaarborgd voor *f* 1400 — 00.

VLISSINGEN, den 30. Maart. In de *Zierikzeesche Courant* leest men het volgende:

» Wij kunnen onzen lezers het voor den handel en scheepvaart heugelijk berigt mededeelen, dat op den 25. dezer de eerste doorgaande ontsteking heeft plaats gehad van het prachtig kustlicht, hetwelk op het westeinde van ons eiland is opgerigt.

De eigenschappen, die dit draaijend en schitterend kustlicht kenmerken en onderscheiden, zijn officiëel, tot narigt voor den zeeman, aangekondigd.

Voor het ontwerpen van den kapitalen kustlichttoren en de inrigting van denzelven tot een zoo fraai en nuttig baken, mag door den handel en den zeeman in de eerste plaats dank geweten worden aan Z. E. den Vice-Admiraal Jonkheer *A. C. Twent*, Inspecteur-Generaal van het loodswezen, enz. onder wiens bestuur reeds zoo vele nuttige verbeteringen in dat vak zijn daargesteld, en naar wiens aanwijzing het plan is uitgewerkt en opgemaakt door den Heer *Leendert Valk*, die als bouwkundige aan genoemden Heere *Twent* is toegevoegd, en door wien ook de voltooijing van dat kunstwerk als hoofdopzigter is geregeld en verzorgd."

Mengelingen.

SCHULDENLAST.

De nationale schuld van Frankrijk is een schat en een last, die men zich niet kan voorstellen; laat ons beproeven, door vergelijkingen, den lezer hiervan een denkbeeld te geven.

Vijftig millioenen ponden zou de zwaarte der schuld zijn zoo zij in vijf francs-stukken gewogen werd.

Om dien last per zee te vervoeren, zoude men honderd en vier schepen, elk van tweehonderd vijftig tonnen, noodig hebben; en per land niet minder, dan tweeënvijftig duizend wagens, elk met du[izend] pondon beladen, en met één paard bespannen.

Deze wagens zouden op weg, achter elkander een' trein vormen van bijna vijftig uren lang.

Zoo men elken soldaat vijfduizend francs in een[en] zak te dragen gaf, zoude men daartoe een milli[oen] krijgslieden behoeven, die, militairement, in drie rijen opmarcherende, eene kolom zouden for[]meren van zeventig uren lang.

Indien Frankrijk thans deze schuld moest voldoen, zoude ieder bewoner honderd zestig francs moeten opbrengen. (Frankrijk telt ruim vierendertig millioen inwoners.) Om in éénen dag de betaling [te] doen, zouden zesentwintig duizend ambtenaren, ieder tweehonderd duizend francs tellende, vereischt worden.

Zoo één persoon hiermede belast werd, en [da]gelijks tweemaal honderd duizend francs telde, zou hij in zesenzeventig jaren dat werk eerst kunnen volbrengen.

De schuld, in bankbiljetten van vijfhonderd francs, zoude eene lijn vormen van meer dan vierhonderd uren lang; en deze banknoten, op elkander gelegd, zouden eene hoogte uitmaken van duizend vee[r]ti[g] Nederlandsche ellen. Hooger, dan al de torens v[an] Frankrijk op elkander gezet, zou de kolom van v[ijf] francs-stukken zijn, die de Fransche schuld telt; [de] vijf franc-stukken, op eene lijn geschaard, zou[den] eenen gordel vormen, die langer is, dan men noo[]dig heeft, om de aarde te omvatten.

Zoo één werkman per minuut één vijffrancs-stuk konde maken, zoude hij tweeduizend jaren noodig hebben, om dien arbeid te volbrengen.

» Weet gij wel," zeide eens de Generaal F[] tegen de Fransche afgevaardigden, » wat *duizend millioenen* beteekent? 't zijn meer minuten, dan sedert de geboorte van den Zaligmaker verloopen zijn."

De Fransche schuld bedraagt *vyf duizend, twee maalhonderd millioenen francs!* (Volgens een Fransch schrijver, overgenomen uit *C. H. Clemens nieuwe Schetsen uit Noordbraband, Limburg en België*. Nijmegen 1840, bl. 46–48).

Hoe zoude deze berekening wel zijn ten aanzien van de Staatsschuld van Engeland en van Nederland?

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 30. Maart. Sedert den 27. dezer zijn hier ter Reede gekomen:

Voor Gend bestemd:

Professor Dahmann, J. Behrens, van Cuxhaven, met tarwe.

Voor Antwerpen bestemd:

Princess Victoria, H. Woodruff, van Londen, met passagiers en stukgoederen; *Dorothea*, J. H. Peters, van Tonningen, met raapzaad; *Hoppet*, O. P. Dahlin, van Gothenburg, met houtwaren; *Anna Maria*, A. E. Anroudsen, van Kougel, met tarwe; *der twee Soskende*, H. Salvesen, van Bergen, met stokvisch; *Maria Christian*, J. Borghers, van Hoekseel, met tarwe; *Providentia*, C. J. Sikkes, van Messina, met fruit.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar Zee gezeild:

The Menai, W. Philips, naar Londen; *Brugge*, T. Jackson, naar Hull, beide met passagiers en stukgoederen.

Advertentien.

Openbare Verkooping bij het Loodswezen der Monden van de Schelde te Vlissingen.

De ONDER-INSPECTEUR over het Loodswezen der Monden van de Schelde te Vlissingen, zal, op Vrijdag den 3 April aanstaande, des voormiddags ten 10 ure, in de Pakhuizen van het Loodswezen, in de Nieuwstraat alhier, publiek aan de meestbiedenden verkoopen: eenige AFGEKEURDE GOEDEREN, bestaande in KABELS, ZEILEN, staande en loopend TOUWWERK, eenig ROND HOUT, oud IJZER, KOPER, LOOD, en andere Rommelarij, benevens zes JOLLEN; welke Goederen alle op Woensdag den 1. en Donderdag den 2. April, aldaar voor een ieder zullen te zien zijn, van des morgens 10 tot 12, en van des namiddags 3 tot 5 ure.

De Onder-Inspecteur voornoemd,
M. WELS.

AFVAART-UREN VAN HET STOOMJAGT,
varende tusschen MIDDELBURG en ROTTERDAM
gedurende de maand April 1840.

Van Middelburg.			ur. min.	Van Rotterdam.			ur. min.
Donderdag	2,	's vm.	4.30	Vrijdag	3,	's vm.	4.
Zondag	5,	»	5.30	Maandag	6,	»	6.
Dingsdag	2,	»	7.	Woensdag	8,	»	8.
Vrijdag	10,	»	5.	Zaturdag	11,	»	10.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.